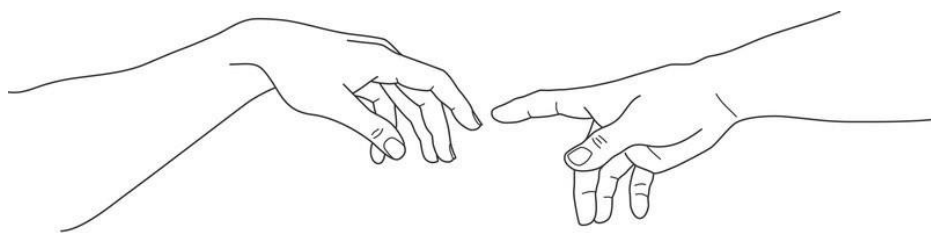

SOTO-CHATA 24

5.-7. apríl 2019

DOTKNI SA MA

SOTO®

Najzákladnejšie povolanie, ktoré sme dostali, je povolanie žiť.

Povolanie k životu je spoločné pre všetkých ľudí, či sú veriaci, alebo nie.
Prijmi život ako dar, a nie ako ťarchu strachu a sklamaní.

Prijmi život s dôverou – taký, aký je.
Vášnivo miluj život – taký, aký je.

„Prosme Boha o pomoc, aby sme spoznali a dovolili mu uzdraviť tie miesta v nás, kde odmietame život. Hriech je vždy isté odmietanie žiť... nedostatok nádeje, pripútanosť k plánom či uspokojeniam, ktoré sú priveľmi obmedzené, neprijatie utrpenia, uzavretosť voči Bohu a voči druhým ľuďom, nedostatok dôvery v jedinečnú milosť, ktorá spočíva na našom živote... **Milujme a prijmime svoj život – nie vysnivaný a iluzórny – ale ten, čo nám Boh deň čo deň ponúka, a tak objavíme všetky skryté bohatstvá.“**

(J. Philippe)

Ži! Chcem, aby si žil! Toto je prvé a základné povolanie, ktoré ti Boh adresuje. Keď sa ti život vidí priťažký, je dobré, aby si sa o tieto slová zachytil, odpovedal... tak, že **sa rozhodneš pre život, prijmeš ho taký, aký je, aj s ťarchou námah a bolesti. Ak život prijmeš s dôverou, napokon sa ukáže ako nesmierny dar.** A až potom budeš pripravený svedčiť o kráse a zmysluplnosti života vo všetkých situáciách. **Musíš dôverovať v život.** Nie (len) v svoje plány a v svoju predstavu šťastia (často nezaloženú na realite...!). **Nauč sa „nevytried’ovať“ životné situácie** na „páči sa mi“ a „nepáči sa mi“.

„V poslednom čase čoraz silnejšie zakúšam, že sa mi do najnepatrnejších každodenných činností a pocitov prikráda tušenie večnosti. Ja nie som jediná unavená, chorá, smutná či ustráchaná... To všetko je život. Život je krásny a plný zmyslu vo svojej absurdite, ak v ňom dokážeme pre všetko urobiť miesto a niest’ ho celý, aký je... **Život tvorí jeden dokonalý celok.** Ak človek odmietne alebo chce vylúčiť niektoré veci, ak ide za vlastným potešením alebo chůtkami, ak niečo v živote prijíma, ale iné odmieta, život sa hneď stane naozaj nezmyselným...“ (E. Hillesum)

Život skutočne nie je tým, čo si predstavuješ, keď máš 15-20 rokov. Život je oveľa zložitejší, ako si myslíš. Ale v konečnom dôsledku prináša množstvo nádherných darov. **Tajomstvo šťastia spočíva v prijatí všetkého, čo sa prihodí.**

„Aj uprostred najhorších situácií nás Boh vždy k čomusi volá. Volá nás k životu a to nám umožní v konečnom dôsledku vyťažiť úžitok zo všetkého, ak to prijmem...“ (J. Philippe)

„Každé Božie povolanie je pozvaním žiť... Od Boha môže pochádzať iba také povolanie, ktoré **vedie k intenzívnejšiemu a krajšiemu životu, k dôveryplnému prijatiu ľudského života takého, aký je...**“ (J. Philippe)

„Každé povolanie je povolaním žiť čoraz plnšie. Ak odpoveď na isté osobitné povolanie nevedie k plnému prijatiu ľudského života ako takého, s jeho konkrétnymi stránkami, s jeho radosťami i strasťami, s jeho darmi i s jeho nárokmi, máme právo dať nad ňu otáznik... **Odpoveď na volanie má byť voľbou života plnšieho, intenzívnejšieho, ponoreného do reality,** a nie únikom, obranou či zamaskovanou voľbou smrti...“ (J. Philippe)

V ľudskom i duchovnom napredovaní ťa môže veľmi brzdiť, že sa neprijímaš taký, aký si, že nie si ochotný priznať hranice stvorenej bytosti... Akt stvorenia znamená, že **Boh ťa povolal do života a je to veľký skutok lásky a milosrdenstva.** Prečo si to ešte neprijal/a s radosťou vďakou?

„Fakt, že na vrchole stvorenia stojí muž a žena, je znakom toho, že **povolanie k životu je povolaním k láske, povolaním ku stretnutiu, povolaním k vzájomnému osobnému sebadarovaniu...** Údel stvorenia je krásnym a veľkým povolaním, ktoré predchádza krst a všetky ostatné povolania... **Je pozvaním vzdávať vďaky Bohu za dar života, prijímať život v jeho rôznych dimenziách... a zamerať ho na dobro a plodnosť, osobitne vo vzájomnom sebadarovaní osôb.**“ (J. Philippe)

Nechaj sa viesť životom v radosných i v ťažkých chvíľach a nerob si modlu z plánovania vlastného šťastia, lebo zažiješ sklamanie... **Tvoj život sa rozvinie, ak začneš dôverovať Životu.**

KAŽDODENNÉ POZVANIE POCHOPIŤ A ŽIŤ VOLANIA UDALOSTÍ

„Ľudský život je úžasné dobrodružstvo. Aj keď na nás niekedy doľahne ťarchou utrpenia a sklamaní, môžeme si nimi poslúžiť, aby sme rástli v ľudskosti, v slobode a vo vnútornom pokoji, aby sme rozvinuli všetky schopnosti lásky a radosti, ktorými sme obdarení.“ (J. Philippe)

„Bez utrpenia, bez námahy a zápasov sa život nerozvíja. Bez nich sa nevymaníme z rizika uzavretosti, nerozviníme svoj fyzický, citový a intelektuálny potenciál, nenaučíme sa medziľudským vzťahom ani láske a prirodzený život sa neotvorí nadprirodzenému.“ (J. Philippe)

„Ako ľudské bytosti sa môžeme skutočne realizovať len natoľko, nakoľko vnímame pozvania, ktoré nám život predkladá deň čo deň, a nakoľko sme ochotní na ne odpovedať. Sme volaní ku zmene, k rastu, k dozrievaniu, k rozširovaniu nášho srdca aj obzoru, aby sme zanechali úzkoprkosť a aby sme prijali realitu s väčšou dôverou a s otvoreným srdcom. Podnety k nám prichádzajú prostredníctvom udalostí, príkladu ľudí, čo nás priťahuje, cez túžby, ktoré sa nám rodia v srdci, cez prosby našich blízkych, prostredníctvom čítania Svätého písma a mnohými ďalšími cestami.“
(J. Philippe)

Ak zaujmeš vnímavý a ochotný postoj k realite života, zjaví sa ti Božia prítomnosť a jeho pôsobenie v každodenných udalostiach.

**„Nech vám Boh... dá ducha múdrosti...
nech osvieti oči vášho srdca, aby ste poznali,
akú nádej vám otvára jeho povolanie.“**
(Ef 1,17-18)

Ako človek sa môžeš realizovať iba tak, že budeš odpovedať každý deň - a po celý život - na pozvania, s ktorými sa na teba Boh obracia cez rôzne krásne aj ťažké situácie, cez ľudí, okolnosti, Sväté písmo... **Boh ťa volá k odpovedi na jeho lásku...** Medzi tebou a Bohom je osobný charakter vzťahu. **Ty, so svojimi slabosťami aj váhaniami, si ochotný a schopný povedať Bohu, plnému milosrdnej lásky, „áno“ prijímam svoj život a svoje povolanie k láske?**

Každý plný a plodný život vychádza z odpovede na Božie povolanie. **„Volám ťa žiť! Neboj sa! Raduj sa! Miluj naplno!“** Si vnímavý na podnety - volania - ktoré sa týkajú bežného každodenného života? Môže to byť pozvanie k odpusteniu... k úkonu dôvery v ťažkej situácii... k službe človeku, ktorého si stretol... k modlitbe... **Toto tvorí súčasť života podľa Evanjelia - vnímať drobné Božie vnuknutia v každodennej a obyčajnej realite.**

„Ste volaní k slobode.“ (Gal 5,13)

Slobodu získaš práve tým, že verne odpovedáš na pozvania, s ktorými sa Boh na teba obracia a že neostaneš uzavretý vo svojom ponímaní šťastia, že nezostaneš izolovaný v pýche, strachu alebo žiadostivosti, bez dôvery prijať skutočný život i svoje šťastie z rúk Otca.

Otvorenosť každodenným Božím pozvaniem...

1. Uchráni ťa od pýchy... („ja si vystačím sám, som jediným pánom svojho života...“) a privedie ťa k postoju dôvery v Božiu dobrotu, k službe druhým, k pokore...

2. Pomôže ti dostať sa z pasce žiadostivosti... („musím sa držať svojich žiadostivostí, lebo to je pre mňa najväčšie dobro...“) Boh v tebe prebudí a usmerní túžbu po ešte viac uspokojujúcich dobrách, ktoré nebudú viesť k závislosti a neslobode...

3. Oslobodí ťa od strachu... dostaneš povzbudenie a silu prekonať obavy a vyjsť z pritesného kruhu vlastných obranných stavieb, do ktorých sa veľmi často nechávaš uzavrieť...

„Najúčinnejším prostriedkom, ako sa dostať z hriechu a biedy, nie je sebaobviňovanie či sklúčenosť nad sebou, ale otvorenie sa pozvaniem, ktoré nám Boh nezabúda adresovať, nech sme v akejkoľvek situácii.“ (J. Philippe)

Usiluješ sa až priveľmi riadiť a kontrolovať vlastný život, uskutočňovať svoje plány, uspokojiť svoj (oprávnený) smäd po šťastí, ale neuvedomuješ si, že mnohokrát zostávaš uväznený v hraniciach toho, čo si v duchu dokážeš predstaviť a priať, čo však nezodpovedá vždy tomu, čo naozaj prináša šťastie... Pretože „**ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú...**“ (1Kor 2,9)

Prijímanie konkrétnej skutočnosti sa neobíde bez bolesti a odriekania, bez zápasov a odumierania... umožní ti to však dospieť k čoraz bohatšiemu a plnšiemu životu. Nauč sa naplno žiť krok za krokom každý deň, dôveruj Bohu, zver mu svoju budúcnosť a nechci ju nejako priveľmi poznať ani ovládať (zbytočne sa budeš utápať v strachu a neistote...).

Prežívaj pozitívne každú situáciu vo svojom živote – radostné udalosti ťa môžu pozývať k vd'ačnosti, smutné a ťažké udalosti ťa môžu pozývať k viere, k nádeji, k určitej osobnej zmene... Objaviť špecifickú výzvu, ktorú každá udalosť života v sebe prináša, je vynikajúcim prostriedkom, ako situáciu pozitívne uniesť – „**Pane, čo mi chceš touto situáciou povedať? Ako mám v takejto situácii reagovať? Čo mám vykonať? Čo sa mám naučiť? Čo mám na sebe zmeniť?**“

Je veľmi dôležité, aby si sa naučil skíbiť vo svojom živote oprávnenú túžbu po sebarealizácii s evanjeliovou výzvou stratiť život a zriecť sa seba samého...

„Keď človek odpovedá na Božie volania... prežíva ´stratu´ seba, ktorá nie je deštruktívna, sebatrýznivá ani trpiteľská, ale **ako vyjdenie zo seba, z vlastných hraníc, čím sa doširoka otvára životu.** **Zakusuje ´sebanájdienie´,** ktoré nie je samolúbym a egoistickým úsilím o osobnú sebarealizáciu, ale prístupom k svojej najhlbšej identite Božieho dieťaťa, ktorá je zjavovaná a dávaná podľa toho, ako človek odpovedá na ustavičné výzvy života.“ (J. Philippe)

Každé povolanie volá vždy k väčšej láske.

Darujúca sa cesta k plnosti života = daruješ lásku, pretože vieš, že tá to naplní radosťou a pokojom a zmyslom... Ak sa začneš venovať druhým ľuďom a ich potrebám, dokážeš sa angažovať pre druhých, venuješ čas, trochu svojej lásky, prijatia, objatia, pozornosti... podarí sa ti postupne dostať sa z tvojich strachov, z tvojich závislostí, zo svojho pocitu nenaplnenia... jednoducho **tebou darovaná láska vždy nájde odpoveď v podobe tebe darovanej lásky! A len láska dokáže meniť život – aj ten tvoj...**

"Dal si im liek a nazval si ho láskou..."

(Milan Rúfus)

Egocentrická cesta životom = chceš naplnenie, pretože chceš naplnenie... Ty chceš lásku, pretože ty chceš lásku... Ak sa venuješ len sebe a svojim problémom, svojim túžbam (často povrchným), svojmu štúdiu, svojim záľubám, svojim pocitom... nikdy sa z ničoho nevyhrabeš!!! Ani zo svojich strachov, ani zo svojich závislostí, ani zo svojho pocitu nenaplnenia, ani z toho, že sa necítiš milovaný...

PODNECUJÚCA SILA „SVÄTÉHO SLOVA“ – „BOŽIEHO PÍSMÁ“ ;-)

„Synu, počuj ma a priučaj sa múdrej náuke a celým svojim srdcom pozoruj moje slová!... Pokúsim sa rozpovedať ti, v čom je múdrosť. A tak **pozoruj svojim srdcom moje slová,** správne ti rozpoviem, akú sú sily ducha, ktoré Boh na počiatku vložil do svojich diel, a verne ti vyrozprávam, čo treba o ňom vedieť.“

(Sir 16,24-25)

„Rozjímanie nad Písmom je základ každého pestovania opravdivej kresťanskej modlitby. V ňom sa k nám Boh prihovára a podnecuje k odpovedi. Takto sa nadväzuje dialóg modlitby.“

(J. Philippe)

„Stačí, aby som sa pozrela do svätého Evanjelia, a hneď vdychujem vône Ježišovho života a viem, ktorým smerom mám bežať...“ (Sv. Terézia z Lisieux)

„Čím väčší sa bude naša modlitba sýtiť Písmom, tým bude pravdivejšia a plodnejšia, skutočne ľudská a zároveň reálne schopná spojiť nás s nepochopiteľným tajomstvom Boha. Čím väčší bude Písmo naplňať našu pamäť i srdce, tým ľahšie dospejeme k ustavičnej modlitbe, ku ktorej sme povolani: „Bez prestania sa modlite!“ (1Sol 5,17)“ (J. Philippe)

V dnešnej dobe, v prostredí nestability, zápasov a zmätkov potrebuješ nevyhnutne objaviť Sväté písmo ako nevyčerpatel'ný zdroj svetla a sily, ako maják a skalu pre život. Božie slovo patrí k najzákladnejším prostriedkom, ktorými sa na teba Boh obracia a odovzdáva ti dar života. Slová Písma sa ťa môžu hlboko dotknúť práve v súvislosti s tým, čo práve prežívaš. Počúvanie Božieho slova sa musí stať v tvojom živote živým stretaním – je to **živé slovo, ktoré kladie otázky, usmerňuje a stvára život - čítanie Písma v modlitbe, s otvoreným srdcom a s túžbou poznať, ako sa Boh na teba osobne obracia.**

**„Živé je Božie slovo, účinné...
posudzuje pocity a myšlienky srdca“**
(Hebr 4,12)

„Má silu, aby ťa vybudovalo...“
(por. Sk 20,32)

**Aby si sa „znovuzrodil“ zo živého Božieho slova...
Budeš „ako strom zasadený pri vode,
čo prináša ovocie v pravý čas“**
(Ž 1,3)

„Ako novonarodené deti túžte po nefalšovanom mlieku slova...“
(1Pt 2,2)

Túžiš po Božom slove tak intenzívne ako dieťaťko po materskom mlieku
– potrave, bez ktorej nemôže žiť ani sa rozvíjať?

Skús si dať viackrát za deň dúšok živého Božieho slova...
a uvidíš, ako budeš rásť ;-)

Vytrvaj v túžbe a v hľadaní Boha... Čítanie/počúvanie Božieho slova ťa privádza do Božej dôvernej blízkosti. **Cez posvätný text sa Boh v tvojom živote skutočne sprítomňuje a dotýka sa tvojho srdca.** Prijat' do srdca Božie slovo potom znamená prijať Božiu prítomnosť, úprimnú a pravú lásku, ktorou nás miluje. A táto prítomnosť v tvojom srdci vyvolá odozvu. A tak sa začneš nebadane premieňať na pravého muža, na pravú ženu, ktorý/ktorá vie, čo to znamená skutočne milovať...

Božie slovo je ako zrkadlo, ktoré ti umožní spoznať sa pravdivo, to dobré, aj to zlé. Vytrvalé čítanie Písma v tebe podnieti „spásne krízy“ (koná v tebe „súd“, ale nie na odsúdenie, ale na tvoje obrátenie a spásu). **Nechaj sebou zatriať, nechaj sa priviesť do krízy... Je to spásny otras, lebo vynáša na svetlo tvoju ľudskú vypočítavosť a strach, tvoje obranné mechanizmy. Vyzýva ťa, aby si začal pracovať na sebe, aby si sa otvoril pôsobeniu milosti, a tak sa oslobodil. Aby si bol tak zakorenený v dôvere v Boha, že už nebudeš musieť počítať, ani sa ustavične brániť, ale budeš schopný milovať za každých okolností.** Božie slovo je vždy plodné! Stačí ho počúvať, zachovávať v srdci a prinášať úrodu...

„Ľudské srdce je stvorené na to, aby sa nechalo zúrodniť semenom Božieho slova. **Povolaním každého človeka je v istom zmysle niečo zo Slova stelesniť.** Božie slovo sa potrebuje uskutočniť, vteliť, inak zostane abstraktné a vzdialené.“ (J. Philippe)

„Božie slovo má moc povolávať a vzbudiť v srdci človeka prameň veľkodušnosti, lásky a odvahy... **Božie slovo, ktoré sa dotkne ľudského srdca, otvorí v ňom nové žriedla života a sebadarovania...**“ (J. Philippe)

Na prekonávanie mnohých duchovných zápasov, chvíľ nepokoja, pochybností a skúšok v živote je nevyhnutnou pomôckou môcť sa oprieť o Sväté písmo. „Človek nežije len z chleba, ale... zo všetkého, čo vychádza z Božích úst.“ (Dt 8,3)

„Pod' za mnou!“

(Jn 1,43)

Ak ty prijmeš slovo povolania, pocítiš v sebe čosi celkom nové: odvalu zanechať svoju minulosť, radosť, že sa naplno oddáš novému dobrodružstvu, a zakúšaš slobodu, že už nie si pánom vlastného života, ale že si ho odovzdal do rúk niekoho Iného - do rúk „Toho, ktorý ťa nekonečne miluje...“

Časté čítanie Písma a jeho postupné prenikanie do tvojho srdca a pamäte je dlhodobou prameňom hlbokého uzdravovania! Určite si v sebe nesieš mnohé zranenia z detstva a mnohé rodičovské a kultúrne naprogramovania typu „nesmieš“ a „musíš“ a „je to takto“. Takéto zakorenené informácie, pocity a hlasy ťa môžu úplne paralyzovať... „*To nikdy nedokážem...*“ „*život je zbabraný...*“, „*na toto nesmiem ani pomyslieť...*“, „*nikto ma nechápe...*“, „*nie som schopný...*“, „*Boh sa na mňa hnevá...*“, „*nikto ma nebude milovať...*“ atď. **Časté čítanie Písma bude postupne odzbrojovať v tvojom vnútri takéto zakorenené negatívne výroky a nahradí ich slovami dôvery a povzbudenia.**

„Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje!“

(Flp 4,13)

„Bohu nič nie je nemožné!“

(Lk 1,37)

„Ty si môj milovaný syn...“

(Mk 1,11)

Je veľmi dôležité, aby si pochopil svoju identitu ako identitu milovaného syna, milovanej dcéry. Aj keď bohužiaľ tvoja predstava o Bohu Otcovi môže byť skreslená nie veľmi dokonalou skúsenosťou s tvojím vlastným otcom (možno slabým, chybučím, nemajúcim čas, zle sa rozhodujúcim, neschopným dávať najavo lásku, nevhodne prísny alebo naopak úplne mäkkým a zbabelým...), **musíš veriť, že Boh má na teba čas, že mu nesmierne na tebe záleží, že je plný lásky, nehy a milosrdenstva, a že ťa naplno a stále miluje, a je s tebou všade a vždy.** Uveriť tomu znamená pochopiť evanjelium, uveriť tomu znamená prijať slobodu a radosť zo života, uveriť tomu znamená roztvoriť krídla a vyletieť z hniezda...

Praktické rady k rozjímaniu nad Písmom (tak, aby prinášalo úrodu):

1. čítanie má sprevádzať pokorná, vytrvalá a dôveryplná modlitba
2. musíš mať postoj viery, že Boh sa ti chce skutočne priblížiť a prihovoriť cez Písmo
3. musíš skutočne túžiť po obrátení, túžiť po tom, aby sa ťa Božie slovo dotklo a usmernilo k obráteniu, aby zmenilo tvoje srdce aj život, aby pomenovalo tvoje zlyhania a uschopnilo ťa skutočne milovať Boha aj blízkych, aby si pochopené Evanjelium vedel previesť do praxe
4. treba sa občas poradiť pri individuálnom výklade Písma (najmä pri vážnych rozhodnutiach) s rozumným duchovným sprievodcom a brať do úvahy nie len osobné vnuknutia, pochopenia alebo precítania pri rozjímaní, ale aj rozum, súčasné teologické poznatky a cirkevné spoločenstvo

„Pane, prihováraš sa všetkým ľuďom najmä cez to, čo sa im stáva každým okamihom.“

(J.P.de Caussade)

Každá udalosť k tebe hovorí. **Niet udalosti v živote, ktorá by istým spôsobom neobsahovala Boží podnet** – pozvanie rásť, rozvíjať sa určitým spôsobom, zmeniť svoj náhľad, obrátiť sa... Samozrejme sa v živote prihodí aj udalosti, ktoré určite Boh nechcel – Písmo nás však nabáda, **aby sme sa na priebeh života pozerali s vierou, že Boh je pri všetkom a všetko dokáže využiť na naše dobro, aj tie najťažšie a najpohoršujúcejšie udalosti. Ide o to nájsť v každej konkrétnej situácii správny postoj, ku ktorému ma Boh volá.** Tento postoj hľadania však musí byť v určitej slobode a jednoduchosti, určite nie v nejakom strachu, že nespoznáš v každej konkrétnej situácii Božiu vôľu!

„Každú udalosť, bez ohľadu na jej príčiny, aj keby šlo o dôsledok omylu alebo hriechu, **môžeme prijať a chápať ako Božiu výzvu na odpoveď...** Podstatné nie je objasniť všetky situácie, ale prijať ich a žiť vo viere, aj keď im nerozumieme.“ (J. Philippe)

Práve prítomnosť Božích podnetov v životných udalostiach ti umožňuje pozitívne prežívať každú situáciu a otvára ti cestu slobody a života za každých, aj tých najbezútešnejších okolností. Šťastné a radostné udalosti ťa pozývajú k ďakovaniu, k vďačnosti. Bolestné a ťažké udalosti ťa môžu podnecovať k úkonu viery či nádeje, k trpezlivosti, odpusteniu, prijatiu svojich hraníc...

„Keď evanjelium hovorí, že **Ježiš je cesta,** prináša nám jeden z najkrajších výrokov o nádeji... Potvrďuje, že niet takej okolnosti, v ktorej by nás živá, hoci skrytá Kristova prítomnosť nedokázala usmerniť, vyviesť z uviaznutia a dodať sily kráčať ďalej, aj keď iba deň za dňom.“ (J. Philippe)

Realita života je niekedy veľmi zložitá... Záchrana nemusí spočívať v tom, že máš odpoveď na každú otázku. Východisko a cesta životom si budú často vyžadovať odvahu ponechať niektoré, hoci aj oprávnené otázky, bez odpovede (čo vždy bolí...) a presunúť otázku na inú rovinu: **„Čo v tomto všetkom v konečnom dôsledku Boh čaká odo mňa?“** A ak úprimne hľadáš Božiu vôľu (a Božia vôľa je v prvom rade vždy milovať ako prvý a odpúšťať...), nakoniec sa ukáže (napr. urobiť úkon dôvery, predsavzatie modliť sa, byť trpezlivý, odpustiť...).

Takto môže prísť do tvojho života upokojenie a sloboda. Už sa nebudeš cítiť väzňom ani obeťou situácie, pretože vycítiš, kam máš zamerať svoje sily a tvoja budúcnosť bude mať opäť perspektívu... Často je však potrebné zmeniť svoju otázku: „Čo požadujem od života?“, „Čo očakávam od svojho okolia?“ - na inú otázku: **„Čo život požaduje odo mňa?“, „Čo očakáva moje okolie odo mňa?“** A takáto „malá“ zmena pohľadu môže úplne zmeniť tvoj život...

„Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im.“

(Mt 7,12)

Odpoď na otázku: „Aká výzva stojí predou mnou v danej situácii?“ má povahu daru, milosti. Odpoď musíš prijímať ako plod otvorenosti srdca a modlitby. Môžeš ju nájsť vo Svätom písme. Musí to byť úprimné hľadanie, možno aj poradenie sa s niekým, kto je už oveľa ďalej v duchovnom živote ako ty... = „pochádza táto odpoď od Boha, od Ducha Svätého, alebo pochádza len z mojej zranenej psychiky, je to len „duchovný výplod“ môjho strachu, perfekcionizmu či nesprávnych predstáv o Božej vôli?“ Úprimne si zodpovedať tieto otázky nemusí byť vôbec jednoduché...

„Zoči-voči ťažkostiam života môže mať človek... stály sklon obviňovať sa. Niektorí sa môže zasa domnievať, že treba zať zuby a počkať, kým situácia prejde. Druhý je ustavične v pokušení obviňovať a prenášať vinu na iných. Niektorí majú pocit, že musí zaujať hrdinský postoj, ale Boh ho pritom od neho vôbec nežiada. Ďalší má hrôzu pred priznaním, že je slabý, pretože okolie od neho vždy vyžadovalo, aby bol silný. Sú ľudia, ktorí ťažkosti vytesňujú, iní unikajú do budúcnosti... Výsledkom je najčastejšie veľká neprispôsobivosť, nepokoj a napätie...

Oproti tomu **odpoďe vnuknuté Duchom Svätým majú svoje typické znaky: sú v súlade s Božím slovom, majú príchut radostnej zvesti – vyznačujú sa jemnosťou, pokorou, pokojom, jednoduchosťou a realizmom. Je v nich tiež sviežosť a novosť. Vytvárajú ovzdušie dôvery a povzbudenia.** Aj keď prijatie odpoďi niekedy vyžaduje úsilie a odvahu, nepôsobia ako nátlak zvonku, ale **prejavujú sa ako vnútorná pohnútku, ktorá rešpektuje slobodu.** Tieto odpoďe nás vyvádzaajú zo zaužívaných scenárov, prinášajú skutočné zmeny a vnášajú do života istú novosť, ktorú môže dať len Boh.“ (J. Philippe)

„Poučím ťa a ukážem ti cestu, po ktorej máš kráčať, budem ti radiť a sledovať ťa láskavým pohľadom.“

(Ž 32,8)

Je veľmi ťažké rozlíšiť, kedy môžu byť požiadavky od druhých ľudí Božím podnetom, a kedy nie (pretože niektoré požiadavky treba určite aj odmietnuť ako zlé a neoprávnené!). Nikdy by sme sa ale nemali úplne uzatvárať pred potrebami druhých.

„Niekedy sa človek môže uzavrieť pred očakávaniami blížnych zo strachu, z lenivosti alebo z egoizmu, no pripravuje sa tým o pekne príležitosti rásť a žiť intenzívnejšie... Človek sa jednoducho nemôže realizovať bez budovania vzťahov, bez prijímania záväzkov, bez zväzkov s druhými a bez zachovania vernosti. Niekedy nás vernosť môže veľa stáť, ale je jedinou cestou, ktorá umožní človekovi vymaniť sa z egocentrizmu... Puto vernosti, ak je pravé, je pre našu slobodu záchranou...

Opačná krajnosť: priveľmi závisieť od očakávaní a požiadaviek blížnych. Pre psychické príčiny (potreba uznania či súhlasu, citové zaujatie, strach...) alebo pre nesprávne chápanie kresťanskej lásky môže mať človek niekedy pocit, že musí povedať áno všetkým a na všetko, robiť každému po vôli od rána do večera, až nakoniec potláča vlastnú osobnosť a upiera si vlastné potreby, čo vzbudí skôr zatrpknutosť než radosť z lásky. **Je pravda, že šťastie nedosiahneme bez sebadarovania, ale pod podmienkou, že ide o opravdivý dar, že je slobodné, vedomé, dobrovoľné a nezištné, že sa živí vopred prijatou plodnosťou.** (J. Philippe)

Pravé šťastie je iba v sebadarovaní z lásky...

je dobré a nevyhnutné prijímať lásku,
no v konečnom dôsledku napĺňa a obšťastňuje nie prijímaná láska,
ale láska, ktorú prejavujeme.

Otázka sebadarovania je v praxi dosť zložitá – niekedy ľudia, čo sa veľkodušne rozdávaajú, nedospejú k naplneniu a k pokojnej radosi, ale k zatrpknutiu, vyčerpaniu, frustráciám, zanedbaniu vlastných potrieb, a niekedy až k potieraniu seba samých... Sebadarovanie prináša negatívne dôsledky najmä vtedy, ak nie je dobrovoľné a prijaté v skutočnej slobode..., ak pohnútku k nemu nepramení v nezištnej láske...

Nesprávne pochopené sebadarovanie = ak sa rozdávaš, ale pod určitým (nie vždy vedomým) tlakom: zo strachu povedať nie... z obavy z neprijatia zo strany druhých... pre citovú závislosť... pre dokonalosť či silnú vôľu, ktoré si si uložil sám z pýchy... pre pocit, že treba odčiniť nejakú podlžnosť alebo svoje hriechy... že máš pocit, že si povinný zakaždým všetkým vyhovieť... že chceš ustavične zaujímať postoj záchrancu a spasiteľa... Alebo tvoja zdanlivá veľkodušnosť môže vyrastať z hnevu alebo z potreby druhých poučovať... Alebo to môžu byť aj nejaké formy kupčenia: dávam veľkoryso, ale s cieľom dosiahnuť uznanie, citové zadostučinenie, posilnenie svojej identity... (Je dôležité, aby si si uvedomil a pomenoval všetky formy nedostatočnej slobody a tvoje nesprávne motivácie k sebadarovaniu, a hľadal cestu a odvahu ku skutočne slobodnému sebadarovaniu.) **Sebadarovanie sa stane prameňom skutočného šťastia len ak bude slobodné a nezištné. Len tak môže byť zdrojom radosti a naplnenia. Nezištne dokážeš dávať iba vtedy, ak si sa naučil prijímať bez zásluh – prijímať nezištnú lásku vo vedomí svojej slabosti a biedy...**

**Celý duchovný život je vlastne učením sa prijímať
– prijímať Božiu lásku, odpustenie, mnohé dary,
krásu aj náročnosť života, kríž,
podnety a volania, ktoré denne dostávame.**

**„Život môže byť darovaným sa iba vtedy,
ak je v základe životom prijatým.“**

(J. Philippe)

Chudoba ducha je vlastne schopnosť „prijímanosti“ = ustavičná modlitba, nezištnosť, prijatie všetkého, čo sa prihodí, poslušnosť, pružnosť, odpútanosť a schopnosť žiť v prítomnosti. A samozrejme tou najdôležitejšou schopnosťou je dôvera (postoj úplnej otvorenosti) a pokora. Pretože, ak si pyšný, nedokážeš prijímať!!! **Namýšľáš si, že všetko nájdeš v sebe. Pýcha neznáša určitý postoj podriadenosti. Len ak budeš pokorný, dokážeš zaujať postoj prijímania... (aj prijímania Eucharistie... aj prijímania života ako takého... aj prijímania lásky od Boha, od ľudí... aj prijatia ponuky spásy...)**

Treba dávať, ale musíš nájsť svoj prameň v Bohu a nie v sebe samom. Tvojou chybou je, že si síce ochotný sa možno aj rozdávať, ale často len podľa tvojich predstáv, tvojich kritérií, tvojej múdrosti a z tvojich vlastných síl. Tým sa ale uzatváraš Božiemu daru a veľmi rýchlo sa pri tom unavíš... a znechutíš...

**„Mladí ľudia sa unavujú a vyčerpávajú,
ale tí, čo dúfajú v Pána, dostávajú novú silu,**

**krídla im narastú ako orlom,
budú sa ponáhľať bez námahy,
budú napredovať a neustanú.“**

(Iz 40,30-31)

Je potrebné, aby si sa naučil zdravej rovnováhe medzi dávaním a prijímaním. Ak veľmi veľa dávaš a veľmi málo dostávaš (nedopĺňaš vlastnú „citovú nádrž“), skôr či neskôr dospeješ k frustráciám, k znechuteniu, k vyhoreniu... Každý z nás potrebuje uznanie, povzbudenie, chvíle potešenia a šťastia! Každý z nás sa potrebuje cítiť niekým milovaný!

„Naučiť sa milovať znamená naučiť sa zdarma dávať a zdarma prijímať vo ´svätej neznalosti´ pomeru medzi dávaním a prijímaním, ktorá nás chráni pred každou obavou z nedostatku aj pred vypočítavosťou. Umožňuje zachovať logiku nezištnosti, ktorá je láske vlastná.“ (J. Philippe)

Evanjeliová láska ťa volá dávať a nezaoberať sa tým, či aj dostaneš späť alebo nie. Tu však vždy platí, že „Otec, ktorý vidí v skrytosti, ti to odplatí...” (Mt 6,4) Čiže musíš sa naučiť aj prijímať jednoducho a slobodne.

VNUKNUTIA DUCHA SVÄTÉHO V TVOJOM SRDCI

V hĺbke srdca sa často rodia podnety z vnuknutia Ducha Svätého. Ak na ne odpovieš, vždy prinesú hojné ovocie, či už sa týkajú celkom skromných činov alebo dôležitých rozhodnutí. (Nie všetky vnuknutia sú však od DS, treba sa naučiť aj trochu rozlišovať, alebo sa radiť so skúseným duchovným sprievodcom – pretože v srdci ti môže prehovoriť aj strach, zranené emócie, diabol.) Túžby a vnútorné pohnútky od DS sa často prebúdzajú alebo sýtia Božím slovom. Môžu prísť aj pri otvorenosti na Božie podnety v udalostiach života. Problémom je že často si tieto vnútorné vnuknutia ani nevšimneš, alebo ich potláčaš, pretože sa modlíš veľmi povrčne a nerozvíjaš tak vnútornú vnímavosť, vyhýbaš sa tichu a veľmi často žiješ plytko, v hluku a v zhone, si zameraný len na svetské veci a činnosti a nedávaš pozor na to, čo sa deje v tvojej duši, si len plný všelijakých obáv, brzdia ťa všelijaké putá a bránia ti prijímať vnuknutia Božej milosti – takto sa však bohužiaľ pripravuješ o vnútorný životodarný a plodný prameň, ktorý by mohol rozširovať a napájať tvoje srdce...

**„Pán ťa bude ustavične viesť, bude ťa sýtiť v suchom kraji,
dá silu tvojim údom a budeš ako dobre polievaná záhrada,
ako prameň nikdy nevysychajúcich vôd.“**

(Iz 58,11)

Ak sa otvoríš pôsobeniu Ducha, on bude tvoje túžby vychovávať – až raz sa zjednotí tvoja ľudská túžba s Božou vôľou. Pretože ty túžiš po šťastí a šťastie je aj tvojím povolaním. Medzi Božím volaním a najhlbšou túžbou srdca je v podstate zhoda – Boh ťa volá k sebadarovaniu z lásky. „Potreba dávať sa je vpísaná do najhlbšieho vnútra ľudského srdca, každý človek pociťuje túžbu po nadviazaní vzťahu s druhým a plne sa realizuje, keď sa slobodne druhým dáva.“ (Ján Pavol II.)

Ide o to, aby si sa postupne naučil zanechať povrchné túžby, ktoré vychádzajú skôr zo zranenej psychiky než z hĺbky srdca – potom sa objaví tá skutočne najhlbšia túžba, ktorá vychádza z tvojej skutočnej osobnosti a tvojho poslania a ktorá je nositeľom Božieho povolania. Božie povolanie a tvoja túžba sú predurčené dospieť k zhode. Ich zjednotenie bude dielom Ducha Svätého, ak budeš mať dostatočne otvorené srdce... ak dokážeš trpezlivo čakať...

**„Svoj zákon dám do ich vnútra
a napíšem ho do ich srdca.“**

(Jer 31,33)

„Zákon sa spĺňa v jedinom slove... Milovať...“

(Gal 5,14)

ZÁVEREČNÝ ODKAZ

Tvojou najhlbšou túžbou - a zároveň Božím povolaním - je sebadarovanie sa v láske. Ak túto túžbu objavíš pod nánosom povrchných túžob, strachov, svojich citových zranení a potrieb, a ak túto túžbu začneš naplno žiť, objavíš plnohodnotné šťastie a tvoj život bude naplnený skutočne silnou láskou.

„Keby si poznala dar od Boha...“

(Jn 4,10)

Tým najväčším darom do života je Boží Syn, Ježiš Kristus.

Nemyslím to teraz ako nejakú prázdnu náboženskú frázu, ale ako dôvod a zmysel nášho kresťanského vnímania života.

Ak prijmeš do svojho srdca Ježiša (ktorý ti odpustil všetky hriechy ešte skôr ako si ich spravil a spravíš, a nekonečne ťa miluje!) **tvoja ustrašená osobnosť a tvoj obmedzený život sa úplne premení na slobodné, odvážne a radostné sebadarovanie sa druhým v láske...**

Každé Božie povolanie a zásah do tvojho života prostredníctvom Písma, udalostí, vnuknutí Ducha Svätého a milostí majú jediný cieľ – usmerňovať ťa a priviesť k stotožneniu s Ježišom Kristom. Každé osobitné povolanie je volaním k láske, ale naučiť sa milovať je možné iba v Ježišovej škole: „Učte sa odo mňa, mám srdce jemnocitné a pokorné.“ (por. Mt 11,29)

Ak sa necháš osloviť Ježišom Kristom a odpovieš na jeho pozvanie k obráteniu a k nasledovaniu, nájdeš svoju pravú identitu muža/ženy, dostaneš nové meno, ktoré skutočne vystihuje tvoju podstatu a dáva ti nové poslanie... milovať... milovať... milovať... ;-)

A ako sa tvoj život nakoniec dotkne života druhých ľudí?

Tým, že vydáš svedectvo darovaním svojho života v láske. Pretože láska sa (ťá) vždy dotýka – hlboko a osobne!

- = áno, mám na teba čas...
- = áno, veľmi mi na tebe záleží...
- = áno, chcem ti prejavíť lásku a nehu...
- = áno, dokážem ti odpustiť...
- = áno, naplno a stále ťa chcem milovať...
- = áno, moja láska k tebe bude verná a stála...
- = áno, chcem ti odovzdať svoj život...
- = áno, milujem ťa... (-: ♥ ;-)

Osobné poznámky:

Osobné poznámky:

Osobné poznámky:

SOTO®

Spracoval Martin Ruksak Krška

www.ruksak.sk